

MIN DRØMMEJOBB

1.

«I have a dream» eller som en kjent norsk visesanger ville ha sagt «Har en drøm». Drømmer kan være fantasier man opplever mens man sover, men det kan også være ting man ønsker skal skje i den virkelige verden. Min store drøm er å bli dyrlege, uansett om jeg sover eller er våken.

Jeg har alltid vært glad i dyr og opptatt av deres ve og vel. Mye av det har jeg fått inn med morsmelken da jeg er oppvokst på gård hvor vi har griser, kuer, katter, hunder og ikke minst mitt lille marsvin Martin. Jeg har alltid hjulpet til hjemme med å stelle dyrene og har opplevd deres takknemlighet og godhet. En fornøyd og glad ku med en nyfødt og velskapt kalv ved siden av seg er et nydelig syn. Min mor kaller det det vårens vakreste eventyr når kalvingen starter. Min far kan nok beskrive det mer som et strev og en tid med mye uro, men når alt er over, er nok alle enige om at det har vært en fin tid. Det er nettopp i like perioder på gården at min interesse for et å bli dyrlege har våknet til liv. Beglaveligvis hender det at ikke alt går som det skal og vi må ha bistand av dyrlege under kalvingen.

For meg virker det aldeles som dyrene forstår at de får hjelp og at de må holde seg i ro og samarbeide. Som oftest går det bra, men vi har òg mistet både kalv og ku under fødsel. Dette kan være både dramatisk og leit for både kua og oss andre, men vi vet at dyrlegen alltid tar de rette valgene for alle parter. Det å se og høre på de mens de arbeider, har alltid vært en enorm inspirasjon.

Vi har gudskjelov sjelden besøk av dyrlegen på gården, da vi er velsignet med en god dyrehelse, men det kommer ikkke av seg selv, sier faren min, mens han godsnakker med storoksen. Mye av arbeid ligger bak en god dyrevelferd og ved å bli dyrlege håper jeg at jeg kan bidra til å informere og hjelpe både to og firbeinte en gang i fremtiden.

Min drøm om å bli dyrlege har jeg hatt i mange år, og jeg vet det vil kreve mye av meg selv for å nå mitt mål. Først må jeg selvsagt fullføre ungdomsskolen, så må jeg gå studiespesialiserende med en spesisell fagkrets. Deretter kan jeg søke på vetrinærhøyskolen. Nåløyet for å komme inn der er både lite og trangt. Man må ha et høyt snitt for å komme inn

her i Norge, noe jeg mener er realistisk å klare ved å jobbe hardt, men jeg er ikke sikker på om jeg vil gå på skole her i landet, der er mange muligheter for å ta denne utdanningen i andre land også. Da vil jeg samtidig ha muligheten til å oppleve og se nye steder under utdannelsen. Mitt første valg er Storbritannia, spesielt på Oxford Brookes University, ikke langt fra London. Dyrevelferden i England har vært mye truet av kugalskap, noe som det ikke har vært mye av i Norge, så man får mer erfaring med andre sykdommer som kanskje ikke har rammet Norge så mye hvis man utdanner seg i andre land.

Selve dyrlegeutdannelsen er på 5 1/2-6 år og i flere av disse årene er det masse praksis. Jeg vil da få muligheten til å se og oppleve hvordan dyrene har det i andre land og dra erfaring ut av det. Jeg har snakket med flere av dyrlegene som har vært hos oss, og de sier de har både gode og mindre gode erfaringer ved å oppleve og se dyreholdet i andre land på nært hold. I mange land går produktiviteten og lønnsomheten utover dyrevelferden. Vi er også på en knivegg her til lands, hva det hjeler økonomi innen landbruk, men vi befinner oss dog litt på en annen planet med madrasser til kuene og en lovbestemt ferie for de damene.

Dette opptar meg spesielt mye, da jeg mener dyrevelferden ikke må gå på akkord med økonomi og veldferd. Jeg ønsker å være talsrør for dyrene og være med på å skape et bærekraftig husdyrhold her i landet, slik at høy kvalitet både for dyr og mat er i høysetet. En dyrlege er for meg en god rollemodell i en slik tankegang. Den må først og fremst tenke på dyrets helse, og ve og vel, mye er lovregulert, men det gjenstår òg en del.

Et dyr er priggitt de omgivelsene og betingelsene de lever under og jeg føler at jeg har noe å bidra med der. Én må ha store empatiske evner og kunne se sammenhenger, både praktisk og etisk for å kunne være en god dyrlege, mener jeg. Vi har hatt man en diskusjon i heimen om disse tingene. En episode husker jeg spesielt godt er at ei grispurke ble lam i bakparten og klarte ikke å reise seg opp. Min mor sa med en gang at denne måtte avlives, den kunne ikke ligge slik. Min far, som kanskje er mer av den godhjertete typen, svarte min mor tært «Jaså, så du ville avlivet meg også, hvis jeg kom i rullestol?» Der fikk min vernepleierutdannede mor seg et skudd for baugen. Praktisk, emosjonelt, rasjonelt- ja, gud vet hva man skal trekke inn, men enden på visa var at min far fikk rett. Et lite besøk av dyrlegen, noen sprøyter og kjærlig og godt stell, førte til at gamlemor reiste seg igjen. Jeg tror òg det ble en ny runde med grisunger. Slike opplevelser får meg til å tenke og reflektere. Mine foreldre var i villrede.

rollemodell!

okonomi

Skulle dyret avlives og slippe sine plager? Eller skulle det kostes på dyrlege og prøve med andre ting?

Et dyrlegebesøk er ofte dyrt og en må vurde om det står i stil med økonomisk gevinst innen landbruket. Dette er en vond vurdering å ta, og min far har mer en en gang måtte avlive dyr som kanskje kunne ha greid seg. Dette gjelder for eksempel smågris som man til slakt for igjen ca. 2000kr for, mens en dyrlegeregning kan komme på minst det samme. Det er vondt å at man må ta slike avveininger. Samtidig må man se praktisk på det.

Min drøm vil derfor være at man som vetrinær vil kunne få dekket mer av sin lønn av det offentlige og bruke mer av sin tid rundt hos bøndene til hjelp og rådgivning, uavhengig av økonomi. De færreste mennesker i Norge i dag, vegrer seg ikke på grunn av økonomi, å gå til fastlegen sin. De betaler en liten egenandel og får den hjelpen man trenger. En slik ordning vil også jeg jobbe for som dyrlege. I dag er det Mattilsynet som er kontrollorgan både for produsenter og konsumenter, en ordning der en ordinær dyrlege kan komme rundt og bistå bøndene for en pris som ikke gjør innhogg i økonomien, tror jeg vil kunne føre til en bedre dyrehelse. Mange dyretragedier vil kunne bli oppdaget raskere og bøndene vil føle tillit til dyrlegen.

Med min bakgrunn som ei barnefødt lita frøken på gård, tror jeg at jeg har mye med meg i bagasjen for å gjøre en god gjerning som dyrlege. Jeg har mange bøker foran meg som må leses og mange regnestykker som må taes, men setter man seg et mål, har man noe å jobbe imot. Som dyrlege vil jeg oppleve at jeg mest sannsynlig aldri blir arbeidsledig, jeg ser og det fører meg at yrket kan kombineres med et liv som bonde med eget dyrehold.

Økonomisk sett er det bra å bli dyrlege for lønna er god, men utdannelsen er lang og en må påregne å jobbe i turnus. Allikevel vil jeg si det er verdt det. Jeg tror det vil gi meg svært mye å kunne få oppleve at man hjelper andre, både dyr og mennesker. Noen ganger må man nok ta tunge avgjørelser, der liv ikke står til å redde, men da har man også tatt et etisk valg for dyret.

Jeg kommer til å jobbe hardt for å nå drømmen min, men jeg føler at jeg har en stor gulrot i sikte foran meg. Jeg vil kunne få oppleve å studere i utlandet, oppleve andre kulturer og erfare mye. Som dyrlege vil jeg få en givende jobb, med mange utfordringer og en trygg fremtid. Mine foreldre har lovet å støtte og hjelpe meg til å nå mitt mål og det skal jeg klare. Det er

viktig å ha en drøm, sa en berømt amerikaner. Jeg prøver å trekke de ordene ned i min verden, og gjøre en forskjell. Vi alle vet at amerikanerens drøm har gjort en forskjell. Jeg ønsker å gjøre en forskjell for dyrene og være deres talsmann og hjelper.